

DVADSIATA SIEDMA NEDEĽA CEZ ROK C

Na začiatku každej púte najmä vo Svätej zemi povzbudzujem svojich pútnikov asi takto: *Prišli ste na tieto sväté miesta, aby ste sa povzbudili, aby ste sa tu modlili, aby ste na týchto miestach prosili na úmysly, s ktorými ste sem prišli, či už za seba alebo za niekoho, kto vás o modlitby prosil. Ale, nadovšetko proste za seba, a to za posilnenie vašej viery, lebo nikto z nás nemôže povedať, že už je tak veriaci, že o vieru prosiť nemusí.* Musíme si uvedomiť, že viera je vzácny Boží dar, ale nie je hotová ako napríklad hodinky, ktoré máme na rukách, ale je živá vec a ja to prirovnám k muškátu, ktorý máme doma na okne a ktorý treba stále polievať. Keby sme to nerobili, tak nám muškát vyschne a odumrie. Tak je to aj s vierou, ktorú treba stále „polievať“, oživovať, aby sme o ňu neprišli, aby nám v našom srdci nezahynula. Ako vidíme aj apoštoli v dnešnom evanjeliu prosili Pána Ježiša, aby im posilnil vieru.

Čo ich k tomu viedlo? Tak, ako Pán Ježiš, tak aj oni videli takzvanú vieru farizejov a boháčov, ktorí sa nazdávali, že svojou vierou preukazujú dobrodenia Pánu Bohu, za čo si od Boha nárokovali osobitnú pochvalu alebo odmenu alebo vďaku. Ich vtedajšia viera pozostávala v zachovávaní rozličných vonkajších predpisoch či pravidlách, ktoré boli nimi vymyslené, a to preto, aby ich ľudia obdivovali. Zo strany Pána Ježiša apoštoli neraz videli, ako takúto vieru farizejov kritizoval ako falošnú vieru. Na druhej strane Pán Ježiš viedol apoštolov k opačnému chápaniu viery, aby si uvedomili, že viera musí byť vnútorným, osobným vzťahom k Bohu. Aby to lepšie pochopili, tak im Pán Ježiš povedal podobenstvo o pánovi a sluhovi. Vraví, že pán sedí celý deň doma a sluha buď orie na poli, alebo pase stáda a keď príde večer domov, tak si nenasadne, neodpočinie si, nenaje sa, ale najprv pripraví pánovi večeru, poslúži mu, o čo si on požiada a keď všetko vykoná, až potom si sadne a odpočinie si. Pán Ježiš v tomto obraze pána a sluhu nastavuje zrkadlo pred apoštolov, aby v ňom spoznali nesprávnosť viery farizejov takto: *Človek pred Pánom Bohom je oveľa menší ako sluha pred svojim pozemským pánom. A keď sluha nesmie čakať od pána pochvalu a uznanie za svoju prácu, prečo farizeji čakajú od Pána Boha pochvalu za svoje dobré skutky? Mali by skôr povedať: „Urobili sme, čo sme boli povinní urobiť, keď sme dali almužnu alebo iný dobrý skutok. Aj tak si musíme povedať, že sme pred Pánom Bohom neužitoční sluhovia.“*

Úprimne veriaci kresťan vie, že je pred Pánom Bohom nepatrný, maličký. Taký kresťan sa cíti vo všetkom na Pána Boha odkázaný a denne Pánu Bohu ďakuje, že s jeho pomocou mohol niečo dobrého vykonať.

Aké je z toho pre nás povzbudenie a poučenie? Poučenie, aby sme Pánu Bohu nepredkladali účty za to, že sme niečo dobrého vykonali, ale aby sme mali zmýšľanie vďačných, ponížených, na neho odkázaných ako neužitoční sluhovia. A povzbudenie: *Buďme si istý, že takýto postoj nám Pán Boh odmení svojim požehnaním.*

Na záver vás, milí priatelia, chcem aj ja povzbudiť. Vezmite každý deň do ruky ruženec a aspoň jedným desiatkom sa modlite za posilu svojej viery. Skrze Pannu Máriu prosme Pána Ježiša, ako apoštoli, aby posilnil našu vieru. Modlime sa nie len za seba, ale aj za svojich blízkych z rodiny, lebo možno aj vo vašej rodine sa nájde niekto, kto má slabú vieru alebo vieru stratil. Viera je veľký Boží dar a kto ju má v poníženom srdci, na tom sa splní Ježišovo prisľúbenie z Betánie od Lazárovho hrobu, že kto žije a verí v Boha, neumrie naveky.

Pripravil Martin Mojžiš, sprievodca pútnikov.